Mai mare daraua...

Leo Banghian, un reputat sportiv, a cucerit numeroase premii — atât de numeroase încât cupele şi trofeele cântăresc mai mult decât barca-motor cu care au fost cucerite.

Comisia de selecţie

După cum s'a conturat programul internaţional de football al României, suntem în ajunul evenimentelor de mare anvergură.

Nu ne mai desparte decât o lună şi ceva — la 18 Aprilie — şi vom asista la matchul România—Cehoslovacia.

In conjuctura aceasta, era imperios necesar să-mi consum «cafeluţa» în mijlocul comisiei de selecţie.

*

Am găsit la F. R. F. A. comisiunea de selecţie în păr. Vorba vine în păr, căci unii dintre membrii au chelii...

Cum i-am prins pe toţi în aceiaşi cameră, am făcut rost imediat de un bloc-notes, iar preşedintele comisiei de cafeluţele respective...

— D-le preşedinte, sunt informat că la 28 Martie alcătuiţi echipa naţională...

— Exact. Am ales această dată. pentrucă la 28 Martie se împlinesc 19 zile dela ultima «babă». O să mă întrebi ce importanţă are acest fapt Acesta e un secret al comisiei, pe care nu pot să ţi-l divulg...

— Apropos de secrete. Ce-i cu lista informatorilor... confidenţiali?

— In aparenţă paradoxală, această formulă e cum nu se poate mai judicioasă. Adjectivul «confidenţiali» nu trebuie luat aci în sens de «secreţi». Informatorii confidenţiali» vor fi aceia cari ne vor face... confidenţe.

Şi chiar dacă ar fi să atribuim adjectivului «confidenţiali» sensul de «secreţi», încă nu e un non-sens. Informatorii pot fi secreţi pentru cei... ce nu citesc ziarele. Deaceia să nu surprindă pe nimeni lista observatorilor... confidenţiali.

— Care e comisiunea observatorilor confidenţiali?

— Foarte simplă şi'n acelaş timp de cea mai mare importanţă. Ei vor observa în cel mai mare secret, pentruca jucătorii să nu ştie că sunt observaţi, şi astfel să joace natural, neafectat. Dacă ar şti ei că dau un fel de examen, s'ar putea ca toţi jucătorii să joace la fel de bine şi atunci, te întreb pe d-ta, cum mai putem selecţiona?

— Ce-i cu sistemul acela de a descoperi nouile talente?

— Pentru aceasta am descoperit câteva persoane cari au un deosebit talent de a descoperi noui talente.

Sistemul e foarte ingenios. Fiecare dintre aceste persoane are în serviciul său o vastă organizaţie de spionaj. Să-ţi dau un exemplu: din orăşelul cutare, agentul 48 C. a telegrafiat: «Descoperit mare talent în localitate. Jucătorul G. a tras 24 de bare într'o singură repriză».

Dar ca să nu fim induşi în eroare, am înfiinţat şi un serviciu de contra-spionaj. La telegrama de mai sus, contra-agentul 48 D. a telegrafiat: «Nu vă luaţi după spusele agentului 48 C. Jucătorul G. a tras într'adevăr 24 de bare, dar în orăşelul acesta terenul e neomologat şi barele sunt mai înalte cu 6 metri».

Vezi dar că lucrăm cu program sănătos...

— Anul acesta cantonaţi echipa?

— Nici că se poate altfel. Cantonarea e în primul rând utilă coeziunii. Jucătorii stând câtva timp împreună, se vor cunoaşte atât de bine, încât vor şti să se joace şi să se dejoace unul pe altul.

— Credeţi că veţi reuşi să faceţi cea mai bună echipă?

— Asta e în funcţie de... cehi. Dacă jucăm prost, mizerabil, fără passe, fără technică, dacă furnizăm un joc lipsit de spectaculozitate şi-i batem pe cehi, am făcut cea mai bună echipă. Altfel...

*

Altfel, tot n'o să fie nimic extraordinar. Chiar dacă nu vom bate Cehoslovacia, nu se va surpa cerul.

Şi eu, şi d-ta, şi spectatorul din pom, ar face echipa după aceleaşi criterii...

Observatorii, cât de «confidenţiali» ar fi, vor observa aceleaşi fenomene: «Dobay e într'o formă care a uluit», «Petea nu are concurent în postul de inter-stânga, «Bodola a rămas Bodola».

Comisia de selecţie îşi va face datoria, iar tricourile naţionale nu vor necesita prea multe ajustări...

A. Nol

„Tanti" Neagra şi sportul...

Dela ofensivele polemice ale Părintelui Arhimandrit Scriban — a cărui sutană a trecut victorioasă peste lumeştile noastre convingeri — activitatea sportivă a dus o viaţă oarecum tihnită.

I s'a admis un scurt armistiţiu de odihnă, şi întremare. Nu a mai atacat-o nimeni.

Dar nu i s'a oferit o pace definitivă. Nu i s'a recunoscut, oficial, utilitatea şi nu a fost trecută — oficial — la rebutul lucrurilor catalogate.

Atacuri noui erau inevitabile. Au şi început. Căci sportul, n'a reuşit încă să-şi dizolve toate adversităţile, cari i s'au destăinuit, de-alungul anilor.

Nu ne surprinde, deci, noul tir de ofensivă împotriva sportului şi a utilităţii sale. Il aşteptam.

Il aşteptam însă dela vechii tiraliori ai cruciaţilor porniţi să scoată sportul din convingerile întregei lumi. Nu dela noui şi violente adversităţi.

Ne-a fost dat totuşi să surprindem — şi să rămânem uimiţi!... — un nou recrut, în vechea căprărie a cruciaţilor a-sportivi şi belicoşi. Un nou şi surprinzător adversar.

Cine?... Miraţi-vă, odată cu noi: Presa. Presa cotidiană. Presa care de-atâta vreme se străbueşte să popularizeze sportul şi să-i câştige cohorte noui de adepţi convinşi şi preţioşi.

Evident, nu toată presa. Căci — n'avem chiar atâta ghinion — nu toţi confraţii au fost cuprinşi de febra palustră a unei a-sportivităţi subite. Un singur confrate. Un confrate minuscul, cu titlu războinic, patru pagini mici şi preţ minuscul de vânzare: 1 leu, dar vijelios pornit să distrugă o mişcare căreia — totuşi — îi rezervă o pagină întreagă, pentru articole şi rezultate.

Titlul confratelui nu interesează. Este de mare, interes, doar, campania pe care a început-o şi argumentele — nemai întâlnite — pe cari le utilizează în ofensiva aceasta neaşteptată şi pătrunzătoare.

In pagina patra confratele a inserat de curând următoarea informaţiune cu transparentă tendinţă de atitudine: „In cercurile profesionale se discută cu aprindere ideia unei intervenţii a Ministerului Educaţiei Naţionale în sensul ca elevii de curs secundar să fie supraveghiaţi în ceiace priveşte lecturile literare şi sportive".

Cercurile profesionale?... Se discută cu aprindere?...

Mărturisim că nu ştim absolut nimic despre aceste discuţii incendiare în nişte cercuri cari nu sunt „tabu" pentru toţi gazetarii cari nu figurează pe statul de plată al informatorului nostru confrate.

Aşa dar, niciun fel de discuţii (incendiare sau apoase), în niciun fel de cercuri (profesionale, sau nu).

Discuţiile profesionale din cercurile incendiare reprezintă exclusiv, intenţiunea de atitudine a confratelui. Uvertura unei campanii, care a ţinut să pornească cu camuflări de strategie gazetărească.

Confratele s'a pronunţat, deci, împotriva „lecturilor literare şi sportive, pentru elevii de curs secundar".

Are dreptate?... Nu. Dar are acest drept?... Fără discuţie. Nu-i poate contesta nimeni dreptul să fie împotriva „lecturilor literare şi sportive".

Mai ales ca această atitudine pare să fi fost dictată de valoarea lecturilor pe care le oferă chiar confratele.

Căci, în acelaş număr în care cere cenzurarea lecturilor literare, confratele publică în prima sa pagină câteva mostre de lecturi, a căror literatură se cere neapărat semnalată. De pildă: „A murit „Tanti Neagra", femeia rechin din Crucea de piatră". (Articol cu poză).

Sau: „Un glas de dincolo de gratii: Brandabura se spovedeşte". (Articol cu poză).

Sau: „O bătae... din dragoste şi un mort... fără noroc". (Articol fără poză).

Iar, în pagina doua, — pagina destinată activităţii sportive — acelaş confrate anunţă cu litere grandioase, informaţiunea aceasta consternantă: „Dela F. I. F. A. La 13 Martie va avea loc LA PLOEŞTI, sesiunea Comitetului executiv".

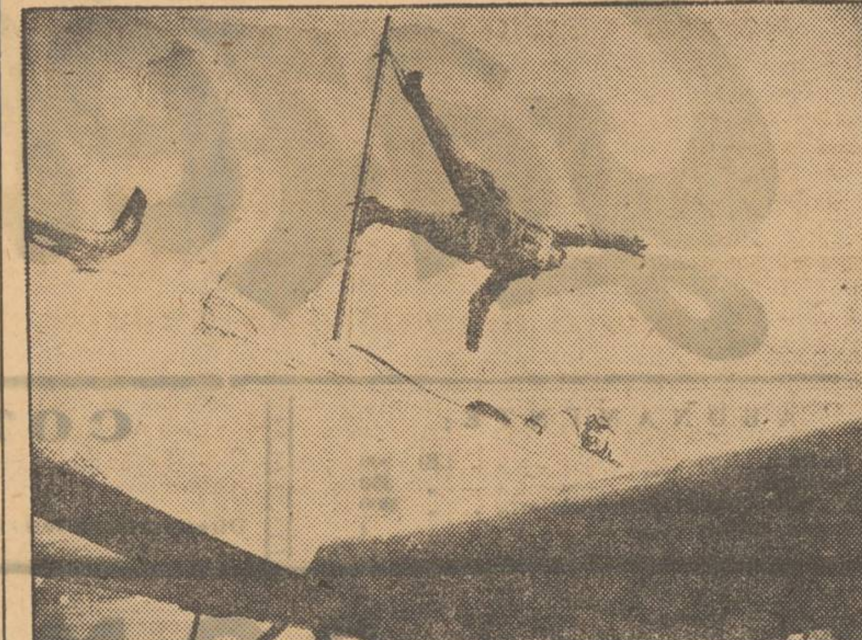
O sesiune a Comitetului executiv F. I. F. A. la Ploeşti?...

Mărturisiţi că belicosul nostru confrate are dreptate. Lecturile trebuesc neapărat cenzurate. Dar nu numai lecturile destinate elevilor de curs secundar. Orice fel de proză.

Căci lecturi literare de calibrul reportajului cu „Tanti Neagra, femeia rechin din Crucea de piatră", sau lecturi sportive de valoarea „Şedinţei Comitetului F. I. F. A. la Ploeşti" trebuesc cenzurate, pentru cititorii de orice vârstă...

George Fulga

Acrobaţie în aer

La Berlin, un acrobat a făcut uluitoare acrobaţii la o mie de metri înălţime, legat fiind de o bară a avionului.

Comisiunea de selecţie a echipei naţionale de football a ţinut Luni seara, prima sa şedinţă şi — evident — a dat primul comunicat.

Comunicatul a apărut în «Gazeta Sporturilor» de eri. Fiindcă însă — probabil — a trecut neobservat un important capitol din acest comunicat istoric, îl vom sublinia mai jos (pentru istorie) cu, atenţiunea cuvenită.

Este vorba de punctul C. din Comunicat, a cărui redactare oficială — a se controla «Gazeta Sporturilor» de eri — este următoarea:

«Pentru jucătorii grupărilor din Divizia B. au fost desemnaţi drept informatori confidenţiali, următorii domni: (Urmează o listă lungă de nume şi pronume)».

Noroc că sânt (informatori) «CONFIDENŢIALI», fiindcă altfel — bine înţeles — nu li s'ar fi publicat numele.

S'ar putea spune (vorba lui Caragiale): Curat confidenţiali, Coane... Liviulel...

*

Un confrate se amuză să descopere din când, în când, greşeli strecurate în «Gazeta Sporturilor».

Fiindcă îi place jocul, ne-am hotărît să-l satisfacem, subliniindu-i — deocamdată — câteva «erori» din propriile sale pagini...

Pentru a nu fi acuzaţi că am descoperit «erori» minuscule în pagini fără importanţă, vom lua în cercetare, articolul de fond. Editorialul de eri. (Mare, pe două coloane, cu titlu, cu sublinieri şi cu semnătură).

Articolul se intitulează «Duminecă veselă» *(a apărut, fireşte Marţi...), şi începe astfel:* «I-aş putea spune «sumbră Duminecă», parodiind titlul vestitei romanţe sinucigaşe...».

Romanţă sinucigaşei?.. Mărturisim că n'am auzit, (şi nici nu prea pricepem) cum s'ar putea sinucide o romanţă.

Dar, hai să zicem că s'a sinucis. Treaba ei. Ceva mai jos, autorul ne explică cum se divid sălile de teatru, la premieră. Citiţi atent, că e foarte.. sportiv:

«La premiere, 50 la sută (din spectatori) sunt snobi, 25 la sută curioşi şi 50 la sută cu... bilete de favoare».

In total deci, 125 la sută... Dar ceilalţi 75? Ca să fie o cifră rotundă: două sute la sută...

Editorialul confratelui, a uitat să ne explice acest supliment de teatru sportiv.

In schimb, se scuză foarte oportun: Mi se va spune că nu se cade să zburd aşa, printre coloane, pe tema «Duminicii vesele»...

Cred şi eu.

Fiindcă cu romanţe cari beau oţet sau se sinucid cu mangal şi cu 125 de spectatori la sută... «Duminica veselă» devine chiar foarte veselă...

*

Pentru Marţea viitoare autorul «Duminicei vesele» *de eri, anunţă o* «Duminică sumbră».

O aşteptăm cu interes şi cu curaj.

*

Dar nu numai sub raportul stilului, se pot găsi «erori» în cuprinsul cotidian al confratelui.

Informaţiunile izbutesc deasemeni, performanţe interesante.

— Cari?..

Exemplele sunt inutile. Fiindcă confratele (de o sinceritate, intr'adevăr, sportivă) îşi mărturiseşte singur valoarea informaţiilor, într'un titlu al rubricei sale de Wolley.

Rubrica este intitulată: «Coşuri» şi «plase».

Coşurile, nu prea le vedem. In schimb, «plasele» sunt foarte dese.

Fără nici-o supărare...

Castor

De prin lume adunate...

TENNISUL A INVINS

La cabinetul X al tribunalului corecţional din Paris, prezidat de d. Rebrassier, s'a dat ssentinţa în procesul intentat de Asistenţa publică în contra federaţiei franceze de tennis, Racing Club şi Stade Français, care n'au plătit sumele necesare pentru Cupa Davis din 1932, 1933 şi 1934, jucate la Paris.

Suma datorată, plus amenzile şi datoriile către fisc, se ridică la aproape 5 milioane de franci francezi.

Tribunalul, adoptând teza susţinută de d-nii Jean Mosny, Robert Bernştein şi Reynol şi conform jurisprudenţii inaugurate de procesul Borotra, a respins cererea fiscului.

S'a admis ca federaţia franceză de tennis, Racing Club şi Stade Français au de scop să formeze jucători tineri, de a stimula activitatea lor şi a-i clasifica în vederea întâlnirilor naţionale şi internaţionale şi pentru propaganda în străinătate.

Scopul sportiv esenţial al acestor societăţi, a spus tribunalul, ridică organizărilor sale calitatea absolută de „spectacole" astfel că nu trebue să plătească drepturile către fisc.

Iată o judecată bună.

CUM SE SCRIE ISTORIA

Confratele nostru „Football" în ultimul său număr sosit la Bucureşti, publică următoarea informaţie:

„3.000.000 lei au fost votaţi de municipalitatea Bucureştiului pentru mărirea, ameliorarea şi modernizarea Stadiului municipal al Capitalei româneşti. Şi Parisul?"

Confratele nostru nu este prea bine informat. Noi nu am auzit încă de o asemenea fericită intervenţie a primăriei noastre.

Intr'o goană permanentă după inedit şi senzaţional „Football" s'a lăsat desigur antrenat în lumea cifrelor ireale.

Dar ce să-i faci, aşa se scrie istoria...

ZAMORA

Notorietatea nu este totdeauna de partea aceluia pe care îl credem mai cunoscut.

Acum câteva zile, de pildă, s'a poşta din Paris a sosit o scrisoare mora. Scrisoarea venea tocmai de înserează pentru a ilustra notorietatea sportivilor.

Iată despre ce este vorba: la poşta din Paris a sosit o scrrisoare adresată d-lui Niceto Alcala Zamomora. Scrrisoarea venea tocmai de departe din republica Panama. D. Zamora, după cum toată lumea o ştie, a fost preşedintele republicei spaniole înainte de izbucnirea revoluţiei şi războiului fraticid.

Şi cu toatţe acestea el este mai puţin cunoscut decât portarul Zamora, care se află actualmente în Franţa.

Scrisoarea fostului preşedinte a fost trimeasă footballistului.

INAINTAŞUL CENTRU DIPLOMAT

Consiliul federal elveţian a desemnat consul al Confederaţilor la Colombo pe d. Albert Lieber din Zurich.

Acei ce au urmărit footballul elveţian din 'nainte de războiu cunosc bine acest nume, care a fost purtat de doi footbalişti de mare clasă. Unul juca ca centru înaintaş la Servette şi celălalt ca centru înaintaş la Montriond. Aceşti doi jucători erau pe teren cei mai înverşunaţi adversari.

In cele spuse de noi este vorba de centrul înaintaş dela Montriond, care a condus atacul echipei naţionnale elăveţiene. Astăzi el are onoarea să reprezinte Confederaţia elvetică la Colombo.

Trebuie să adăugăm însă că, cazul lui Lieber nu este unicul. Cunoaştem şi pe cel al internaţionalului Berger care a fost 12 ani de zile portarul din U. S. Suisse din Paris şi care actualmente este consulul Elveţiei în Peru.

PRIMA LOVITURA, O LOVITURA DE MAESTRU...

Managerul Buckley dela echipa englezească Wolverhampton Wanderers care în mai puţin de un an a făcut să intre în cassa clubului său 44.000 lire sterline, aproape 40.000.000 lei, are marele talent de a găsi jucători mai tineri de 20 de ani. S'a produs un gol în echipă! el plasează un jucător care confirmă „piciorul de maestru".

Făcând match nul cu Grimsby Town în Cupa Angliei „Wolver" trebuia să rejoace matchul. Lipsea aripa dreaptă.

Buckley îşi [illegible] cadrele şi găsi pe Derevis Westcolt, fratele cel mai mic al centrului înaintaş dela Arsenal, care nu are decât 19 ani. Copilandrul care apărea pentru întâia dată în echipa primă a clubului a deschis scorul în minutul 7 şi „Wolves" s'a calificat pentru sferturile de finală, bătând pe Grimsby Town cu 6-2.

Foiletonul „Gazetei Sporturilor" 15)

8 IUNIE

Mare roman sportiv de GEORGE FULGA

29 MARTIE. — Aşa dar, este adevărat. Incepe să se confirme. Tot ceiace s'a spus, şi n'am vrut să cred, despre Miry, începe să fie adevărat.

Este mai puţin virtuoasă, mult mai puţin castă decât face impresia. Incomparabil mai puţin. Aproape, deloc...

La început, n'am vrut să cred. Am apărat-o împotriva afirmaţiunilor cari o vizau şi cari mi se păreau — la început — pure calomnii. Am renunţat, vremelnic, la prietenii. M'am bătut cu colegii.

Acuma însă, m'am lămurit. Este complet altfel, decât credeam. Decât pretinde ea.

Decât pretinde ea?...

In fond, Miry nu s'a apărat niciodată împotriva «calomniilor» cari o vizau. N'a încercat la niciun moment să mă convingă de contrariu. A primit cu răceală tot ceiace i-am spus că i se pune în socoteală. Toate acuzaţiunile pe cari i le adusese Nedelcu. Toate învinuirile pe cari — în şoapte — i le aducea aproape întreaga echipă.

La toate acestea, Miry a zâmbit impasibilă. N'o interesa. Iar insistenţele mele le-a blocat cu un răspuns care îmi sună şi-acuma în minte:

— In definitiv, ce te interesează pe d-ta?... Vrei să mă iei de soţie?...

Vrei să mă iei de soţie?... Intrebarea aceasta îmi stăruie în minte cu o persistenţă pe care nu pot să o înving. Vrei să mă iei de soţie?... Vrei să mă iei de soţie?

Nu m'am gândit, fireşte, la acest lucru. La vârsta mea, n'are niciun sens să mă gândesc la o căsătorie.

Mai am un an de examene, ca să-mi pot lua licenţa în Drept. Şi chiar cu licenţa aceasta, tot nu am încă o situaţie clară.

«Vrei să mă iei de soţie?...»

Şi totuşi, întrebarea aceasta nu mi se pare nefirească. In fond, dece n'aş lua-o de soţie?... Mi-e dragă. Nu i-am spus-o niciodată. Mi-e dragă însă. Ii port în minte conturul catifelat al feţii, îmi luminează gândurile zâmbetul ei constant şi îi aud arpegiile râsului cari mă enervau la început, cu o plăcere pe care acuma n'o mai pot ascunde.

Mi-e dragă...

Şi totuşi, sunt obligat să-mi strangulez prima afecţiune puternică. Să-mi strâng în pumni revolta şi să uit.

Dar poţi uita?... Poţi uita?... Poţi uita?...

30 MARTIE. — Nu am dormit toată noaptea. Mi s'au repetat în minte evenimentele ultimelor zile. Incăerarea cu Nedelcu... Intâlnirea cu Miry... Impăcarea cu Nedelcu... Informaţia în privinţa lui Radu... Şi răspunsul acela mai vechiu al lui Miry, ca o povară peste gândurile cari se zbat să găsească explicaţii şi scuze:

— Ce te interesează pe d-ta?...

Ce mă interesează pe mine?... Are dreptate. Incerc şi eu să mă conving că nu mă interesează. Dar şirul numelor din viaţa lui Miry îmi revine mereu în minte, stăruitor şi enervant. Un ofiţer... un avocat... un inginer...

Toate meseriile pe cari le poate avea un bărbat... cum spunea glumind, Nedelcu. Toate meseriile.

Şi în plus, un om care nu are încă nici-o meserie. Un student în anul I. Aproape un copil... Radu...

Am vrut, întâi, să-l întreb. Să-i cer să-mi spună limpede ce este adevărat din ceiace se vorbeşte despre el şi despre Miry. Să-mi linişteasca gândurile cari se zbat să găsească o potecă de explicaţii şi de linişte.

L-am chemat:

— Radule...

Din uşe, Radu mi-a trimis avant-garda unei priviri cuminte. Fără sfială:

— M'ai chemat?

— Da, da... Aş vrea să te întreb ceva...

In aceiaş clipă, însă, am simţit proporţiile ridicolului în care mă afund. M'am răzgândit:

— Adică, nu...

O secundă, Radu şi-a strâns ochii în care licărea, acum, o privire de nedumerire certă:

— Te-ai răzgândit?... Dar ce voiai să mă întrebi?...

Ştia ce voiam să-l întreb?... Bănuise?... Aşa dar, n'a fost o simplă insinuare sfatul pe care mi-l dăduse Nedelcu. L-am privit cu o încruntare pe care n'am putut să mi-o reţin, şi-am mârâit nervos:

— Văd că ştii... Acuma însă, ştiu şi eu, ceiace voiam să ştiu...

— Ce ştii Emile?... — s'a mirat Radu.

Se prefăcea?... Reuşea să-şi ascundă atât de bine vinovăţia, sub aerul acesta de naivitate femenină? Nu ştia, într'adevăr, ce voiam să-l întreb? Se prefăcea, sau era, într'adevăr, neprefăcut?

Nu ştiam. Dar fără să vreau, am terminat discuţia cu o ripostă a cărei violenţă o regret:

— Ieşi!... Ieşi imediat, că te pleznesc...

1 APRILIE. — Au mai trecut două zile. Două zile lungi, interminabile, monotone. Ziua am stat în casă. Seara, am simţit nevoe să mă plimb.

Am pornit, fără nici-o ţintă. Am mers aşa, pe străzi cu lume, fără lume, cu lumină, sau înecat în bezna pe care feştila felinarelor cu gaz aerian nu reuşeşte să-o împrăştie decât în parte.

Târziu, m'am trezit în faţa terenului de football. Am dat să intru. Poarta este închisă. Am zguduit-o. Zadarnic.

Abea târziu m'am trezit, punându-mi o întrebare care mi-a smuls un râset scurt, de imbecil:

— In definitiv, ce caut la ora asta, pe teren?...

M'am întors. In colţul Liceului Lazăr am avut o tresărire subită. O tresărire care mi-a zbârlit nervii într'o înfiorare dureroasă. Mi s'a părut că-o văd în tramvai pe Miry cu... Radu.

(Va urma)